

това не слѣдва, че въ бѣлг. езикъ нѣмало тажвъ гласъ. Въ западна Бѣлгария хубаво се чува и различава твърдия гласъ ч отъ меккия, който отговаря на сѣрбския гласъ ѣ, и който ний ще означимъ съ чь. Въ книжовния бѣлгар. езикъ така сжщо се чуватъ два гласа: твърдия ч и меккия чь. Напр. въ думитѣ: чаша, чело, число, човѣкъ, чуя гласътъ ч е по твърдъ; а въ умалителнитѣ думи: къщичка, свѣщичка, ученичка, горичка и пр. сжщо и въ края на собственнитѣ имена, напр. Поповичъ, Стояновичъ и пр. се чува по-мекъ гласъ ч (чь). Но както, напр., у Хърватитѣ самия гласъ ѣ въ разни мѣста се изговара ту по твърдо (напр. кайкавско наречие), ту по мѣлко (напр. въ Приморье), така и въ бѣлгар. книжовенъ езикъ гласътъ ч има по твърдъ и по мѣлкъ изговоръ, само че мѣлкия му изговоръ (чь) не е толкова мекъ, както въ сѣрбския езикъ, а е такъвъ, какъвто е изговорътъ на ѣ въ хърватското кайкавско наречие.

б) Въ македонското наречие гласътъ чь (ѣ) се изговара по мѣлко, т. е. тѣй, както и въ западна Бѣлгария.

Но това още не доказва, че макед. наречие е сѣрбско. Остава да рѣшимъ питанъето, да ли гласътъ чь (ѣ) въ македонското наречие се употрѣбява или чува въ всичкитѣ думи, въ които го употрѣбаватъ сѣрбитѣ. Още отъ сега можемъ да кажемъ, че не.

а) Въ сѣверозападна и сѣвероисточна Македония въ такива случаи, когато ѣ е станжло отъ старобѣлгарското шт=щ или отъ т+й, употрѣбява се мекъ гласъ к, напр.

Сѣрбски:

куѣа,
увеѣе,
ѣе,

Македонски:

кука,
увеке,
ке.